

Anaconda. Pometa

“No sé si vostè, lectora, ja ha pronunciat alguna vegada molt baixet i molt lentament ‘pe-tite pom-me’ amb els ulls tancats davant d’un espill, prenent consciència de cada imperceptible moviment dels llavis i dels músculs de la cara, alçant a penes les celles i il·luminant des de dins els ulls.”

Els misteris de la natura, com sap tothom, són sovint misteris impenetrables, i més impenetrables quan toquen les delicades relacions de les femelles amb els mascles i viceversa, tant si entren en la pornografia i el refrec de les parts baixes com si es manifesten en la subtilitat d’un somriure. Això és que fa pocs dies llegia jo una curta informació sobre les pràctiques sexuals de l’anaconda que em van deixar molt pensarós. L’anaconda és una serp arborícola de l’Amèrica tropical, la més gran de les conegudes, que de normal fa cinc metres o sis de llarga. Quan té gana es depenja de l’arbre, s’enrosca al cos d’algun animal de volum atractiu i el deixa ben moll i escriuixit abans d’obrir la boca i engolir-se’l lentament. Les digestions poden durar mesos. El cas és que quan ha de fer el seu fet a efectes de reproducció utilitza un sistema semblant, però multiplicat. Multiplicat per quinze o vint, o més. Vull dir que s’enrosca amb un parell de dotzenes de mascles alhora, i van fent, amb moviments molt lents, una enorme bola de cossos i d’anells, un garbuix, un cabdell d’on imagine eixint caps d’ofidi d’ulls freds en estat hipnòtic pel plaer dels refregaments tan abundants. Passant els minuts, o les hores, ningú no deu saber quin cos de serp és el seu. L’anaconda femella va rebent el que busca –no sé com li deuen encertar el punt enmig de la monstruosa bola en moviment–, però mai no sabrà de qui ho rep. Potser en això està la gràcia. Sóc capaç de comprendre l’anaconda femella, però els mascles no tant: no sé què hi troben, entre tant de lliscament fred i tanta pressió i tanta contorsió, quan la possibilitat de refregar pell de femella és tan curta. Tinc la impressió que són mascles poc intel·ligents, però qui sap quins secrets oculta el plaer de l’anaconda a la mirada dels humans. La possibilitat de ser, en un gran llit, una anaconda humana resulta una mica excessiva. Ho puc imaginar amb tres cossos, amb quatre, amb cinc, però amb més de vint deu ser massa complicat. Dubte que el caos siga propici al plaer.

I llavors, el mateix dia que vaig trobar la notícia de les anacondes, vaig començar a llegir *Le testament français*, d’un escriptor rus,

Andrei Makine, que viu molts anys a França i escriu en la llengua d’adopció. És un llibre intensament perfumat d’olors d’estepa i de riu, i de fragàncies de París de principis de segle, que arriben a Rússia en la maleta de l’àvia plena de diaris vells i d’àlbums de fotos. I en les fotografies les dones joves tenen el somriure màgic de la pometa. Aquelles dones russes sabien que per ser belles calia, alguns segons abans que les encegara el flaix, pronunciar unes misterioses síl·labes franceses: “*pe-tite pom-me*”. Com per un encanteri, la boca, en comptes d’estirar-se en un somriure càlid i beat o de crispar-se en un rictus ansiós, formava un gest arrodonit que transfigurava la cara, les celles s’arquejaven lleugerament, l’oval de les galtes s’allargava. Deien “*petite pomme*”, i l’ombra d’una dolçor llunyana i somniadora posava vels a la mirada i afinava els trets de la cara. Això escriu Andrei Makine, i diu que cada somriure d’aquests era per les dones una petita victòria, una revenja efímera sobre les esperances decebudes, sobre la grosseria dels homes, *sur la rereté des choses belles et vraies dans ce monde*. Diu: si jo haguera sabut expressar-ho, d’aquesta manera de somriure n’hauria dit “feminitat”. No sé si vostè, lectora, ja ha pronunciat alguna vegada molt baixet i molt lentament *pe-tite pom-me* amb els ulls tancats davant d’un espill, prenent consciència de cada moviment dels llavis i dels músculs de la cara, alçant a penes les celles i il·luminant des de dins els ulls. Si una dona em dedicava personalment un somriure de pometa, em torbaria com es torba un home davant d’aquests misteris. Només descrivint el gest de la *petite pomme* ja em contorbe, només imaginant que si jo fóra dona podria fer-lo i llavors sí que sabria què és feminitat, o que tal com la imagine, la feminitat podria dedicar-me a mi el misteri en forma de somriure. Llavors em pujaria pel pit aquella cosa que fa la respiració més pesada i aquell inici de calor per la pell. La diferència entre els ofidis i els humans és que ells tenen la sang freda i nosaltres calenta. Si Eva haguera fet un somriure de *petite pomme*, hauria seduït ella la gran serp, i no al contrari. Però ni les serps, ni els dimonis disfressats, no s’han destacat mai per la sensibilitat als misteris d’un somriure de dona.